

Hoài Ziang Duy

Cởi Áo Cho Nhau

Lúc bấy giờ khoảng bốn giờ chiều. Tôi thấy Ngạn giận dữ với Vân. Giọng anh hằn học :

- _ Làm cái gì ở đó?
- _ Thì đi làm.
- _ Anh muốn hỏi em có không?
- _ Mà có cái gì ?
- _ Tình tự. Giọng Ngạn bức tức.
- _ Hồng dám đâu. Kịch tính cho vui mà.
- _ Em đóng kịch hả. Chỗ làm chứ đâu phải sàn diễn.
- _ Có quên đâu, mình có đời sống vợ chồng mà, không lâu nhưng đủ mặn nồng.

Câu trả lời của Vân làm anh dịu xuống. Cô ta ngồi áp gần Ngạn. Cánh tay thon dài bá cổ anh. Mặt nhìn nhau cúi xuống thật gần. Anh không tin em sao. Giọng cô ta nũng nịu. Trời ơi! Lúc này mà Ngạn cũng tin à. Cái bấy đó. Tôi muốn nói với anh. Bình tĩnh một chút, đừng tin đàn bà. Kịch đó. Nhưng không. Anh nhận cái hôn nồng nàn rồi ngồi yên.

Kể từ ngày rước Vân qua, ngôi nhà ấm cúng hơn trong đời sống chồng vợ. Vân liếng thoắng, lúc buồn vui cảm động, tiếng cười, nước mắt dễ dàng chảy ra, không biết đâu là thực. Hồi trước, nhìn Vân diễn ở sân khấu quê

nhà, anh ngưỡng mộ cảm phục. Bây giờ sống gần người đàn bà kề bên, anh có những lo lắng khác. Tâm tình Vân đối với anh cứ cho là thực đi, bởi một điều anh nghĩ giản dị, con người sống với nhau vốn quý chỉ có tấm lòng, hướng hồ gì ở đây anh còn nhiều vấn đề cuu mang phận đàn bà như Vân. Hoàn cảnh bây giờ ít nhất Vân phải cảm thông cho anh. Cả tháng trời nay mất việc. Anh mang cái mặc cảm thua thiệt ở người đàn ông không làm ra tiền lúc này. Nhưng tiếng đồn từ những người đàn bà làm chung sở, ở quanh căn chung cư này làm anh bức.

_ Cái gì làm em mê mẩn ở nó?

_ Nó nào? Anh ghen à?

_ Không, anh tự ái .

_ Anh sợ thua thiệt, nên mới có tự ái?

Nhìn lấy chồng một thoáng Vân tiếp lời:

_ Đã bảo là kịch mà.

_ Anh muốn em sống thực.

_ Là thực đó. Anh quên em là kịch sĩ à. Lúc giao du đùa như trò diễn.

_ Không được, em không thể có hai con người sống lẫn lộn.

_ Còn anh chi . Anh cũng có người tình trong anh. Lúc anh viết lời yêu đương, trong vai trò con điểm, sự thật bắt anh làm điểm mới nói được à.

Vậy là cô nàng đang nói tới tôi đó. Vừa phải thôi ghen. Phải có tự trọng chứ. Tôi sống bên Ngạn, bên mối tình chung, lúc nào cũng yêu thương chăm sóc như cho chính bản thân mình. Tôi chỉ là mình chứ không phải Ngạn. Anh ấy yêu tôi là quyền của anh ấy. Tình yêu có bất chợt, nhưng không có nghĩa trái tim, cái đầu, không biết chọn lựa. Nói với cô ta đi, anh yêu em thế nào. Buổi đầu mình đến với nhau như thế nào. Đâu thê thảm gì, chỉ là lần đầu anh khóc, biết nói tiếng yêu đầu tiên, khi cánh tay run, anh nắm lấy hình bóng, nhìn ngắm tà áo trắng ở tuổi học trò. Buổi hoàng hôn ngày nào. Ai đã ngồi với anh nơi công viên, cái băng đá lạnh lẽo, nhìn xuống giòng sông, nước lặng lẽ chảy. Ai đã khuyên can anh đừng yêu cô giáo trên bảng phấn. Đó là những cảm dỗ lãng mạn không đi đến đâu. Mọi điều mọi chuyện, em vẫn tha thứ cho anh. Nếu so với Vân em không phải đáng yêu hơn à. Tôi ngồi yên bên anh, lặng lẽ. Giọng Vân như đổ về:

_ Đừng nghĩ nhiều, mình sống cho mình trước đã.

_ Đành là vậy, nhưng ai mang nỗi đau cho mình.

_ Đừng mang vào mình những chuyện không cần thiết.

_ Cái nào là không cần thiết trong đời sống bây giờ.

Ngạn trả lời như tự hỏi lấy bản thân mình. Chính anh, anh cũng không hiểu rõ. Cuộc sống là những vô vị, ngoài nỗi đam mê cho chính mình hay cho người đàn bà gần gũi bên anh.

Từ thuở nhỏ, anh sống trong gia đình không có người mẹ, hay nói chung, không có bóng dáng đàn bà để hiểu thế nào là tình cảm ướt át, săn sóc. Anh sống trong nỗi cô độc và tự làm người lớn với chính bản thân mình. Cuộc đời với anh không là hài kịch hay bi kịch, nó chỉ là những dừng dừng lững lững trước mặt, hòa mình vào, hội nhập, đưa đẩy để tiến lên phía trước. Cái nhìn ở anh không phải là bề mặt ở người đối diện mà đằng sau nó, cái cảm giác sâu kín thương hại, giận dữ, thứ tha lúc nào cũng hòa lẫn, đôi lúc anh không hiểu nổi.. Anh sống với Vân, rước Vân qua là tiếp nối cái cuộc tình bỏ dở với chị Vân hàng mấy năm trước, nay đâu đó yên bề, chỉ còn hình bóng mang theo nỗi cô độc cho chính mình. Lúc anh bỏ đi Vân chưa có gia đình. Cái gì đã đẩy Vân đi lên, trường lớp kịch nghệ hay chính những sâu kín khổ đau trong cuộc tình chất chua đứt đoạn. Người ta châm biếm, bóng gió với anh. Ở tuổi này không cưới được vợ, phải về xứ nhà mang qua, đủ biết anh khốn đốn thế nào. Mặc cho họ nói, đâu ai hiểu tâm tình anh dành cho Vân là tâm tình anh dành cho một người qua hình bóng khác.

Chị em sanh đôi, giống nhau như hay giọt nước. Thêm nữa đưa Vân sang, qua những thủ tục như một hình thức chấp nhận vợ chồng hôn thú, rồi thôi, khỏi phải trả ân trả nghĩa. Điều anh không ngờ. Ngày tháng chung đụng gần gũi, đã làm những tạm bợ lại gần hơn. Anh muốn làm quân tử cũng không xong, khi mà bên anh Vân như một hình bóng, như mối tình năm xưa giục giã anh sống lại tháng năm ngày cũ. Vân chấp nhận như một thứ tình gia đình lâu ngày tin tưởng được. Không nhớ lời đầu tiên thế nào. Ở tuổi đời

anh, anh chỉ diễn tả bằng hành động, hơn là những lời yêu thương trong ngôn ngữ. Điều cần thiết bây giờ, chính là thực tế trước mặt hơn là những câu mời chào tình tứ lãng mạn. Còn Vân, như một khung trời chấp cánh bay lên, mơ ước trở thành một người tiếng tăm, như cô hằng ôm ấp. Sống với Vân là sống lại với tình xưa nghĩa cũ, sống lại một thời thơ ấu của mỗi tình đầu. Ngày đó, gặp lại nhau mọi việc đã lỡ làng, lời anh hứa đưa Vân sang đây, đùm bọc che chở cho cô em, cuối cùng cởi áo cho nhau đã là một định mệnh an bày, rút ra nghe chừng đã muộn.. Ai nắm níu ai, ai ghen tuông hờn dỗi, như một mớ bông bong bay quanh quẩn trong ngôi nhà, trong tình nghĩa chấp nối từ một cuộc tình sót lại

Ở giữa ba người, tôi hiểu anh hơn ai hết. Đừng hỏi tôi là ai. Một người đàn bà trong anh, hay bên anh, cứ gọi vậy cũng được. Cái cứng cõi bên ngoài ở một người đàn ông, thật ra như một lớp áo khoác, mặc che hòa đồng giống thiên hạ sự, thật ra bên trong còn có những yếu đuối cảm dỗ, xúi giục, nhu nhược yếu mềm. Đừng nghĩ anh tách rời tôi, chạy theo hình bóng khác. Tôi không sợ điều đó, bao năm đeo đẳng lấy anh, sống chung cùng dục vọng, chẳng nhẽ tôi không hiểu được con người anh. Chính tôi là người xúi giục, vì tự ái không ra gì bỏ đi mối tình đầu, chính tôi khuyên can, anh ngừng lại cái đêm anh lấy Vân. Đã bảo là đừng, thân xác hấp dẫn mê mết, cuồng nhiệt trong phòng ngủ, chỉ thỏa mãn trối sinh lực người đàn ông một lúc. Miệng người đàn bà không nói, nín thinh chấp nhận chưa hẳn là một tình yêu chọn lựa. Chính họ đang ưng chuẩn cảm giác, bỏ quên một lúc nào đó để được thư thả cho chính mình. Đã lỡ. Cái gì cũng đã lỡ, Câu nói như một oan nghiệt đè xuống chiếc giường oằn oại cong cớn. Chính anh, anh chủ động mọi sự,

nàng chỉ chống trả lấy lệ, buông xuôi theo con nước ròng tìm chỗ nương thân.

Thật tình mà nói. Người đàn bà trong anh là tôi. Như nàng, tôi hiểu phút yếu lòng. Ai không cần chở che chịu chuông sắt đón, bất cứ hành động nào dù hạ tiện đến đâu đối với người ngoài cuộc, chỉ cần người đàn bà nhìn xuống đón nhận, thỏa mãn tự ái, đầy tính thương hại, trước sau gì nàng cũng nằm xuống nín thinh. Đó là câu trả lời kết thúc, khi anh hung hãn xốc tới bằng hành động hơn là lời xin phép. Có thể anh không thấy không biết tôi là ai. Trong con người anh có tôi. Trong con người Vân có một người đàn ông khác. Tôi không phải là nhân xưng tính thiện ác. Những lúc Vân tìm cảm giác lãng mạn khác đi lúc bình thường, là lúc người đàn ông tiềm ẩn xúi giục, thỏa mãn cái dục tính ở người đàn bà an phận bỏ quên. Ngạn không thấy, nhưng tôi thấy, chúng tôi là kẻ đồng tình. Không ai biết để lên án chúng tôi, chỉ có cái bề ngoài của mỗi xác thịt nhận chịu tiếng thị phi, còn lý trí tình cảm bên trong, chúng tôi có một đời sống ngẫu hứng, thích làm ngược lại, tạo mỗi oan khiên để làm nên cuộc đời có nhiều sắc thái, cảm động bồi hồi hay nghịch lý luân thường là lúc tâm tình ở tôi nắng sớm chiều mưa, bỏ quên lời trách cứ bên ngoài, chạy trốn một lúc, mặc lấy cuộc đời riêng. Ai không có một lúc rong chơi cuối trời quên lãng. Nói nghe lãng mạn như thơ vậy, nhưng cuộc đời có mấy lúc êm đẹp thuận chèo.

Câu chuyện, những ám ảnh từ trong ngôi nhà, anh mang đến đây. Phút này là lúc ngồi đợi. Đã bắt số, ghi tên, chờ tiếp xúc. Anh cần làm thủ tục đầy đủ để nhận trợ cấp thất nghiệp. Căn phòng không rộng lắm vừa đủ vài chục ghế

ngồi, không ai nhìn thương hại ai. Mỗi người một hoàn cảnh riêng. Không thấy trẻ con lúc này. Chỗ tìm việc làm, trợ cấp cho người mất việc, chứ đâu phải sở xã hội. Ngạn thấy yên lòng, không kỳ lắm, không quê như anh tưởng. Sông có khúc, người có lúc mà. Ngạn tự nhủ, đã đóng thuế, giờ lúc kẹt, lấy lại là chuyện bình thường.

Mấy ngày nay anh mang tâm trạng buồn bực, gây gổ với Vân do ghen tuông, do tự ái, ích kỷ hay gì đi nữa anh cũng không rõ. Ngồi ở bàn viết cứ nghĩ dễ dàng buông thả, viết ra như giòng đời trôi nổi. Vậy mà đã bao lần thần thờ khựng lại. Những lúc bù đầu với công việc. Anh thêm được phút rảnh rang để ngồi xuống ép mình viết lách, như thói quen anh đã làm từ nhiều năm nay. Bây giờ lúc anh hoàn toàn có thời gian để làm việc như ý, thì mỗi lo toan cho đời sống, cho sự sinh tồn, lại án ngữ, chặn anh lại theo tiếng thờ dài, không muốn làm gì hết. Buồn nản trống không. Đã nhiều lần như vậy, nhưng mỗi lần lại một cảm giác khác. Lúc này đây, bên lòng quanh quẩn anh cảm thấy khao khát thứ tình thân gia đình, có an ủi dỗ về, hình ảnh mẹ cha kề cận lúc ốm đau. Tự dưng giọt nước mắt âm thầm chảy ra, như một thứ đất hoang khô cằn chực chờ một mạch nước vỡ. Đã bao lâu rồi anh không được khóc. Qua rồi thời tuổi nhỏ, nước mắt chỉ là những ngấn lệ thôi thúc một mình che dấu. Trong đời anh không có lần nước mắt nào dài lâu, nhiều lần lập lại, ngoài nỗi đau thương khóc cho mẹ cha, cái tình gia đình một đời gắn bó. Không ai biết, Vân cũng không biết, chính anh, anh trở lại đời sống từ nỗi tuyệt vọng buông xuôi, từ nỗi chết lặn hồi ở bản thân anh.

Dạo đó, trong cuộc sống thường nhật. Anh lần hồi mất đi trí nhớ, đầu óc lẫn lộn từ những chuyện không đâu, từ những ám ảnh năm xưa, từ những thực tại dồn nén chịu đựng, từ nỗi cô độc không người thân quen. Anh muốn

quên tất cả, để lòng thư thả, để rồi cuối cùng anh quên thật. Từ một chứng bệnh xóa đi trí nhớ chứ không là điều lãng quên tự tạo. Anh khổ sở chỉ còn biết thân xác mình. Anh không thể làm điều gì khác nữa trong công việc, trong đời sống tạo lấy niềm tin tưởng cho người chung quanh. Anh mất việc, cô độc trong sự thiếu thốn, trong tình thân. Lúc bấy giờ anh quyết định cho mình cái chết thật âm thầm, muốn nói cùng ai cũng không có được. Anh nhin ăn để chết lần hồi. Trong nỗi tuyệt vọng anh đã chọn cho mình cái giải pháp không phiền lụy tới ai.

Ba bốn ngày đầu anh đói lả kiệt sức, chỉ còn uống nước cầm hơi. Anh sống thoi thóp chờ đợi cái chết đến với mình thật hiền hòa. Chỉ có nước lã. Phải. Lúc này chỉ có nước để cầm cự với cơn cơn cào, chỉ có nước giúp anh giữ chút hơi tàn sót lại. Trong giờ cuối cuộc đời, khi người đã quên tất cả, khi người sắp đi vào cõi chết là lúc những người anh thương yêu nhất lần hồi xuất hiện theo thứ tự ngoài dự cảm ở anh. Anh nhìn thấy thời ấu thơ trong ngôi nhà xưa cũ, nhìn thấy đôi mắt, nhận dáng người mẹ lần cuối khi đưa tiễn. Giọt nước mắt già nua khóc cho lần đi không biết ngày gặp lại. Cái nắm tay quuyền luyến ở đứa em, nó còn nhỏ quá. Anh quay đi ngăn nỗi xúc động ở chính mình. Vì tương lai, vì tự do chọn lựa.

Khi tưởng mình không còn cơ hội cầm cự được nữa, là lúc anh phục hồi như một phép màu. Cơn đói qua đi, không hành hạ như lúc đầu. Chân anh không vững để đứng lên, thân thể nhẹ tênh. Cảm giác trong đầu anh như giòng nước xuôi nguồn tinh khiết. Trí nhớ lần hồi hiển hiện. Tự dưng anh thấy cô độc, giọt nước mắt lăn đi, anh khóc như đứa trẻ thơ thèm được khóc. Vậy mà anh không chết ư ? Anh tự hỏi với chính mình. Lúc anh muốn chết như một kẻ điên dại âm thầm, chính cơn đói và nước lã đã cứu anh. Nỗi khổ đau

không làm chết đi cái nghị lực tiềm ẩn ở con người, vô hình chung không nhắc đến.

Chính nó, ở điểm này anh nhận ra rằng, trong anh còn có hình bóng khác, một con người sau tấm gương soi phản chiếu đối nghịch. Trong anh, ai đã mang đến ký ức năm xưa tưởng chừng bỏ xuống vực thẳm. Ai đã mang đến cho anh nỗi bồi hồi xúc động thoáng qua thật nhanh. Kẻ lạ mặt nào đang sau cánh cửa chơi trò oan khiên.. Anh đang muốn nhìn thấy nó, dung nhan một người đàn ông hay một người đàn bà lạnh mạt. Nghiệp dĩ bắt anh trở thành người viết cho thiên hạ hay do chính bản thân anh, ở đó anh vay mượn cái tình nhục dục qua hình bóng khác. Lấy Vân lấp liếm cho người năm cũ. Một người đàn bà hiện thực, hay chính người đàn bà đó đang sống với tâm hồn kịch sĩ với anh. Thực tế trước mặt đòi hỏi cơn chịu đựng. Anh muốn sống như người bình thường, người không có trái tim biết rung động, biết khổ đau, một con người chỉ nhìn thấy phía trước, không cần thiết ngó lại sau lưng. Vậy mà không được. Chung sống với người có tâm hồn kịch sĩ thứ thiệt, một người đang viết kịch bản cho cuộc đời anh, liệu còn diễn được bao lâu trong đời sống hiện thực. Anh không muốn mình yếu hèn, chạy trốn. Anh biết mười năm nữa mình sẽ già đi trong tuổi đời chênh lệch, chừng đó có thể anh chỉ là người kéo màn, người nhắc tuồng sau cánh gà, nhìn giòng đời trôi đi thấy chính mình đang hợp diễn. Bây giờ thì không, anh muốn phấn đấu để làm lại tất cả, phá bỏ sự nhẫn nhục, nhường nhịn, tiến lên phía trước. Tình yêu, đôi lúc anh tự hỏi. Liệu có còn không trong tâm hồn một người đàn ông tự thấy mình già cỗi, trơ tráo trước một thực tế. Đó là đời sống.

Hình như có ai gọi tên anh. Ngạn đứng lên, tiến lên khung cửa trước mặt.

Câu chào hỏi xã giao thông thường. Khỏe, nhưng thật ra mệt hơn nhiều. Đó là lý do phải đến đây ngồi chờ đợi đến phiên mình.

_ Ông cho coi bản lãnh lương tháng sau cùng.

Người đàn bà Mỹ phụ trách soát lại giấy tờ, hồ sơ Ngạn điền đủ, cây viết trên tay bà khoanh tròn ở số điện thoại, giọng niềm nở hướng dẫn.

_ Ông về gọi số này, máy tự động trả lời, ông làm theo từng bước, cung cấp phần đòi hỏi, họ sẽ cho ông biết cái mã số hồ sơ, tiền trợ cấp thất nghiệp sẽ gửi đến theo địa chỉ.

_ Bao giờ?

_ Khoảng hai đến ba tuần.

_ Sao lâu vậy?

Người đàn bà nhún vai, thái độ bình thản.

_ Chịu thôi, Đây không phải là trường hợp khẩn cấp, ông vui lòng chờ đợi. Cần nói thêm với ông, số tiền là bốn trăm ba chục đô cho hai tuần, một tháng là tám trăm sáu chục đô. Trợ cấp kéo dài sáu tháng. Trong thời gian này, ông thông báo cho chúng tôi biết hàng tuần ba địa chỉ xin việc. Chúng tôi sẽ giúp đỡ tìm kiếm tiếp cho ông.

Vậy là xong. Ngạn nói tiếng cảm ơn. Anh trở lại ghế ngồi, cầm lấy tờ báo

bước ra. Lúc này đây, anh chưa muốn trở về nhà. Cái cảm giác trống không làm anh lặng lờ. Anh muốn lẩn la cho hết một ngày, như những ngày qua anh đã tạo cho mình cảm giác rời khỏi nơi trú ngụ. Lúc trở về, anh phải mang gương mặt bình thản, trả lời câu hỏi của Vân. Sao thế nào.? Sẽ là câu nói từ người bạn tâm, nhưng anh cảm thấy khó chịu, nhột nhạt. Đừng hỏi nữa anh muốn yên. Câu an ủi sẽ gọi lại ông sau, là câu từ chối khéo léo y như rằng không bao giờ đến phiên mình. Những lần thất vọng đã làm anh có kinh nghiệm hơn trong thú đau thương. Việc gì đến sẽ đến, chưa tới phần là chưa có. Câu nói buông thõng ngắn gọn ở Vân .Ý trời. Phải. Ý trời. Câu an ủi đơn giản xúc tích nhất chấm dứt mọi chuyện.

Anh trở lại chợ của người bạn. Gọi là chợ cho oai, thật ra chỉ là căn tiệm nhỏ bán đủ thứ từ thực phẩm tươi, cá khô, đồ hộp. Cái giờ khắc lơ lửng giữa trưa chiều hình như vắng khách. Anh cần mua vài thứ lẻ, cần có chỗ nghỉ chân. Giờ này là lúc anh chàng bạn đôi phiên cho cô vợ .

Khi anh bước vào, vừa kịp cái giọng oang oang trách móc, ra lệnh của người vợ bạn kịp tốp lại. Chị chào anh như đã quá thân quen với khách hàng, cùng lúc một tay cầm chìa khóa xe bước ra.

_ Cái gì nữa đó bạn hiền, lại gây gổ hả? Ngạn hỏi.

_ Kệ bà ta, cái tật ham nói đủ điều.

Hình như Mạnh nhin nhục đã quen, trước nhiều lần lẩn lướt ở vợ, kể cả lúc có Ngạn.Theo Mạnh chuyện lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Vậy là yên chuyện. Mấy câu đối thoại trong phim bộ Hồng Kông đã đi vào đời sống

ngôn ngữ anh ta lúc nào không hay. Là bạn học từ quê nhà, tính tình trung thực. Mạnh may mắn như câu nói lù khù có ông Cù độ mạng. Anh không thành công với chữ nghĩa, nhưng vừa đủ với công cuộc làm ăn, với đời sống vợ chồng. Một tay vợ anh ăn nên làm ra, Mạnh phụ vợ với sức vóc to con của mình. Không con cái, không lụy phiền. Anh như người độc thân, có chỗ gởi gắm tâm thân bề tượng. Nhìn lấy bạn Ngạn muốn theo gương sống dễ dãi, thoải mái với chính mình. Mặc kệ, thế đứng sau lưng người đàn bà cho gia đình yên ấm.. Nhưng không hiểu sao, tự ái lúc nào cũng dâng cao. Ngạn tự tin vào bản lĩnh mình, và những thôi thúc không biết phát xuất từ đâu, đẩy cái nam tính của anh về phía trước.

_ Ghen tuông hả?

_ Có đâu, chuyện người ta đem vào nhà mà cãi.

_ Có con đi mọi chuyện sẽ dịu lại. Ngạn khuyên.

_ Muốn chứ, nhưng không biết lỗi của ai.

_ Có đi khám không?

_ Không, để tránh mặc cảm cho cả hai. Lâu ngày quen rồi, đôi lúc thấy buồn, nhưng xứ này có thì giờ đâu lo toan mấy chuyện đó. Tiền bạc làm mình thực tế hơn, nhất là ở đây mỗi ngày nghe chuyện bàn dân thế sự, nghe than phiền chuyện con cái, thấy mà phát ngán. Lấy chuyện người ta nghe ra an ủi với chính mình.

_ Vậy cũng tốt. Ngạn cười thông cảm.

_ Có gì lạ không, nhận việc chưa?.

_ Đang xin trợ cấp thất nghiệp.

_ Kẹt nổi tao với mấy bạn bè, không thể để mấy giúp ở đây, dưới quyền xài xẻ của bà vợ nhà.

_ Bỏ chuyện đó đi, tao có chuyện nhờ mấy nói với Vân.

_ Khoan nói đã. Chuyện nhà tao chưa xong.

_ Chuyện thật giả? Ngạn hỏi lại.

_ Thật hay giả cũng là đề tài, có gì quan trọng.

Rồi Mạnh nói. Chuyện là thế này. Linda. Nó tên là Linda. Hai mẹ con sống chung một nhà. Từ những bất đồng ở người mẹ bỏ bịch với người đàn ông khác. Nó bỏ học, bỏ nhà đi cặp kè với bọn cùng tuổi. Cô nàng sống thác loạn bất cần đời, như muốn đổ lỗi cho người mẹ đã tạo nên hoàn cảnh này. Người đàn bà khổ sở vì con, bà ta thơ thân kiếm cùng khắp. Lúc đứa con trở về lại tiếp tục cãi nhau. Kết quả là lần nữa cô nàng xách gói ra đi.. Người mẹ dù đau khổ xót xa, cũng không thể hạ mình năn nỉ đứa con ở lại. Khoảng tháng sau, khi cô gái hồi tâm chuyển ý, sau nỗi chán chường, hết bạn hết tình. Lúc này đây cô ta mới nhận chân cái tình gia đình là cần thiết.. Cô quyết định trở về nhà. Trong lòng cô sắp sẵn bao điều để nói với mẹ. Khi còn hai khoảng

đường nữa tới nhà thì mây biết không?

Mạnh dừng lại lúc này, bỏ lửng.

_ Cái gì xảy ra hả?

_ Tai nạn, hai xe tông nhau, không biết lỗi ở ai, cùng quá tốc độ.

Cô gái được đưa vào bệnh viện cấp cứu, vết thương trầm trọng không qua khỏi. Trước phút từ giã cõi đời. Cô ta mong mỗi một điều nguyện. Chuyển đến mẹ lời xin lỗi thứ tha.. Cô y tá lắc đầu từ chối. Mặc cho bệnh nhân van nài nhiều lần. Cô y tá nín thinh.

_ Người gì không lương tâm vậy. Ngạn bức dọc.

_ Thế mới đáng nói. Mạnh hỏi. Theo ý mày có nhận chuyển dùm không?

_ Bà ta sợ phiền lụy vương vãn à?

Khi người nữ y tá bước ra khỏi phòng. Cô gái đã tắt thở. Bà ta đôi mắt đỏ hoe, nén đi xúc động. Một cô bạn trách cứ. Nhận bừa đi, sợ ma à. Có thể mà cũng không làm được, giúp tâm nguyện người ra đi lần cuối.

_ Ở xứ này ai cũng sợ lụy đến thân. Ngạn thở dài

Phải đâu. Mạnh kể tiếp. Sau rõ ra, người mà cô đụng xe chính là mẹ cô vừa rời khỏi nhà, chết liền tại chỗ, theo lý lịch của cảnh sát cung cấp, hai xe có

cùng địa chỉ đăng ký. Đó là lý do bà không nhận, không thể nói gì khác với người sắp chết. Cả hai đều về với Chúa, còn ai để bà chuyển đến lời xin lỗi. Bà không muốn gánh đi cái phần không bao giờ có cơ hội làm được

_ Chuyện đến đây là hết, thấy cái hạnh phúc tao ngộ chưa?

_ Hình như có đọc, có nghe ở đâu câu chuyện này rồi. Ngạn nói.

_ Mới thường thức, mới nghe hôm qua là mới chứ gì. Ở chốn này chợ búa, ông nào làm chính trị cũng vào đây mua gạo nấu cơm, người mình mà, làm sao bỏ cái vương vấn đó được. Thực tế là vậy.

_ Nói với mình câu chuyện này chi vậy?.

_ Sẵn đề tài, cho mây nghĩ lại.

Với Ngạn hình như đã đủ cho một ngày chờ đợi. Từ giã anh bạn nói khổ. Ngạn trở về. Giờ này không chắc Vân có mặt. Anh muốn chờ coi thái độ ở Vân lần cuối. Lần đầu tiên trong tháng nay, anh cảm thấy lòng mình dịu xuống, sống thứ tha, còn được bao lâu ở một định mệnh an bày. Chính anh, anh đã bày vẽ, chính anh đã chủ động mọi vấn đề, có trách móc rồi cũng không đi đến đâu. Cái triết lý nhịn nhục, cũ chỗ này mới chỗ kia, đôi khi lại đúng cho tuồng đời nhiều lần lặp lại..

Vân đón anh với gương mặt lạnh lẽ. Hình như Vân còn ngại với lần gây gổ qua. Trong Vân có mặc cảm phạm tội nào để anh nhìn thấy? .

Ngạn trở về nhà. Tôi đi kèm trong anh. Lại hỏi tôi là ai à.? Là Ngạn. Là người đàn bà sống trong anh, với những giận hờn ganh ghét chua cay, muối mặn. Ngạn không thể rời xa tôi. Cái tình cảm êm đềm dịu ngọt, chính tôi đã nói dùm Ngạn, nói với người đàn ông khuất lấp trong cơ thể Vân sự đòi hỏi. Không tin tôi à. Lại gương soi đi, đôi khi bạn có nhận ra rằng, đôi lần bạn đã yêu, đã làm những chuyện không do bạn muốn. Vậy mà vẫn xảy ra. Từ đâu vậy?. Hỏi có nghĩa là trả lời. Có phải còn có tôi trong hơi thở, trong đời sống vay mượn lẫn nhau?

Ngạn chờ đợi câu hỏi của Vân như mọi hôm. Anh sẽ trả lời thật dịu dàng, không câu gắt. Nhưng bỗng dưng, anh thấy hôm nay Vân đẹp lạ, như trái chín vừa độ nở, như tình yêu đâu đó ướm đắm sương đêm. Cái nụ cười. Gương mặt ở người chị, ở người tình cũ một thời đảo điên trong tâm hồn Ngạn.. Tiếp theo là lời hứa dắt dìu một tình yêu tiếp nối, qua hình bóng đi suốt quãng đời còn lại này. Sống dùm em đi Ngạn. Sống dùm những thứ tha. Giọng của chị Vân..

_ Hay là mình có con đi Ngạn, anh Ngạn.

Vân nói khẽ, vừa đủ Ngạn nghe. Cũng là câu nói này, mới đây không lâu anh đã khuyên Mạnh . Anh nhìn vào thân thể Vân như dò hỏi, không tin từ miệng Vân thốt ra.

_ Em không muốn làm kịch sĩ trong đời sống nữa à?

_ Em muốn chúng ta có những ràng buộc nhau hơn.

_ Tự dung sao hôm nay em nói điều này?

_ Em muốn trở thành người bình thường.

_ Chính anh, anh cũng muốn trở thành người tầm thường.

Vân cười vui. Là thực hả? Em đang sống với chính mình đây.

Thực hay không, có nghĩa gì? Ngạn đang muốn làm lại cuộc đời. Lúc mà anh đang muốn sống kịch với chính mình, thì Vân bỏ cuộc. Ngạn muốn nhìn thấy ở Vân, không phải là hình bóng cũ, không là những rớt ròi ở tình vay ý mượn. Một đứa con.? Tự dung Ngạn phân vân . Có thể nào những điều mình nghĩ trước đây là không thực. Con mèo cái đi đêm có lúc cũng trở về. Có phải vậy không hay cái tôi ở mình đôi lúc lớn quá, chỉ nghĩ, thấy những gì theo tiếng thị phi. Vân vẫn bình thường trong tình yêu anh. Thân xác còn đó, thom nồng niềm hoan lạc trước mặt. Điều anh lo toan bây giờ, khi hai con người muốn trở thành thực với chính mình, bỏ đi cái tham vọng, sân si, liệu có hơn chẳng hoàn cảnh trước. Cuộc sống đôi lúc che đậy cái tôi dối trá, lại là một hạnh phúc cho người khác.?

Vân nghĩ gì? Ngạn nghĩ gì.? Tôi thấy cả hai đứng yên. Bạn nghĩ gì trong phút giây này. Người đàn bà trong anh là tôi, cái tôi ả nấu mẹt mồi. Giọng văn chương thi phú ở anh trốn đâu mất? Sao không nói dùm tôi? Sự thể phải như thế nào?.

Lúc này mà có ông Bùi Giáng, chắc cái miệng móm của ông sẽ cười huề, mà thơ rằng:

Thời và thể- thể theo thời dịch biến.

Thời tùy thân thuận thể nhịp vui buồn.

Còn tôi, tôi muốn ngủ yên, một giấc dài cho thể sự.

Bạn đã thấy dung nhan tôi rồi đó.

Chỗ kết thúc cũng là chỗ bắt đầu...

Một ngày, một đời, một vòng tròn xoay, bản sắc của hi, nộ, ái, ố.

Chấm hết hay nhiều chấm?... Tùy.

HOÀI ZIANG DUY

Hoài Ziang Duy

Nhan sắc thịnh không

Mây là tên một cô gái. Lúc nàng có thai Rừng đã không hay. Cảm giác buồn nôn không rõ rệt, biếng ăn mệt mỏi. Làn hồi ngực căng cứng. Chung quanh đầu vú đã có quầng thâm đen. Giờ đây Mây đã thấy khác. Trong cơ thể

chuyển biến từng ngày một đổi thay.

Theo Rừng lên chốn này. Rừng bảo đi là Mây đi. Không phải cuồng nhiệt mà Mây chỉ muốn quyện vào với Rừng làm một. Ở đây không có kiếng soi. Những đêm trăng Mây khỏa thân ngồi đó. Ánh sáng trong vắt phản chiếu hình ảnh trần trụi của Mây trên mặt nước. Mây ngồi lặng lẽ. Cảm giác một mình được trắng ve vuốt, không cần cho ai biết hay Rừng bắt gặp, Mây thấy lòng thanh thản hơn. Rừng bảo xa trần thế. Mây ơi bay đi. Chỗ không phải của người mới là của ta. Mấy ai có được cuộc sống như mình. Thực mộng trong đời chỉ là hư ảo. Non cao vực thẳm tường như bến mê.

Rừng là người, như rừng ở trần gian. Mây không cần biết tuổi tác ở người bạn đời. Chỉ cần có tấm lòng biết yêu thương Mây. Rừng muốn lập vương quốc riêng. Không có người, không có thần dân. Tự do từ mình, không phải bận tâm lo cho đời sống người khác. Rừng ích kỷ. Rừng muốn làm chủ bản thân mình để được trọn vẹn.

Thú vui của Rừng là non nước, chim muông và cá. Sinh sống ở Rừng là khai đất trồng cây, trồng lúa bên khoảnh đất cạnh giòng suối nhỏ. Suốt đời Rừng sống khao khát lấy một tình yêu, thủy chung và nên thơ chính mình.. Rừng làm bẫy bắt thú, bắt chim. Những loại chim rừng, lẫn chim họa mi, chim áo già. Mây không dám ăn thịt, Mây sợ tội. Mây muốn giữ chim. Mây muốn nghe tiếng hót và đến ngày rằm khấn nguyện thả chim. Mây muốn phóng sinh để được giải thoát, dù ở đó một người bẫy, một người thả. Mây coi đó là phúc lành.

Nhìn hang động của Mây, Rừng chỉ lặng lẽ không nói gì. Đó là nỗi cô đơn, là nỗi yên ả ở tâm hồn Mây. Đem đến niềm vui cho người khác, cho người mình yêu dấu, dấu có đau lòng nghịch lý hơn, Rừng vẫn chịu vậy. Với Rừng tù hãm và tự do là sự lẫn lộn. Mâu thuẫn hay giản dị cũng từ từng lúc nhìn. Ở đây chỉ có Rừng với Mây. Không ai nhìn thấy phê phán. Mây đã theo

Rừng lên đây. Rừng là đàn ông phải biết bảo bọc chở che. Thật ra chung quanh đâu có người để Rừng phải bận tâm bảo vệ. Thiên nhiên là những xào xạc của lá của gió. Bão giông cũng không thể cuốn hút Mây của Rừng đi được. Mái nhà đơn sơ bên bờ suối, đến đêm có cánh tay trần của Rừng để Mây gối đầu. Vòng tay ôm của Mây quanh thân Rừng, quanh bóng tối bao phủ chờ đợi một ngày mai.

Buổi sáng thức dậy. Ánh mặt trời rọi sáng. Người đầu tiên trong một ngày của Rừng là Mây. Khuôn mặt nàng đỏ. Đôi mắt mở to. Mái tóc dài buông xõa, vàng trăn rộng thông minh. Khuôn mặt của Mây rạng rỡ từng lúc từng hồi. Trong lòng Rừng, Mây đẹp và hiền lành như tranh vẽ bỏ tất mà thuở nhỏ Rừng đã nhìn đắm đuối quên đi tạp niệm. Rừng yêu Mây như yêu một tình yêu thánh thiện. Còn quăng đời qua. Ai không có cội nguồn. Rừng không muốn nhắc, nói lại làm gì. Rừng có phạm tội không khi quyến rũ Mây ra đi. Hay chính Mây đã lựa chọn cho cuộc sống mình. Mây vượt thoát, Mây bay đi trên vòng lễ nghi tội lỗi, bỏ lại đằng sau cuộc thế tục. Giờ đây chỉ còn có Rừng để Mây được sống, được thở trong tình yêu, tự do.

Một ngày bắt đầu Mây hỏi.

_ Rừng ơi. Anh có nghe không tiếng chim đó.

_ Anh hiểu những gì chim hát, kể cả mọi điều.

_ Anh giả bộ thôi, chim nói những gì. Mây dục.

_ Sẽ có người đến vương quốc này, vì ở đây có sự sống. Không ai chọn lựa giữ phần được mà không mất mát.

_ Rồi mình sẽ ra sao. Mây phân vân.

_ Đến chừng đó mình sẽ đi. Ở đâu rồi cũng có người Mây à, vì là trần thế.

Chim cũng đang sống trong vòng giành tổ. Đất có biên giới, nhưng tâm lòng không có lằn ranh giới hạn. Đất không biết nói gì, nhưng đất biết nghe tiếng thị phi, nhìn thấy sự tranh giành và tội ác.

_ Rừng ơi. Mây nói. Thế giới chúng ta là sự thâm lặng. Tự nó đã là một tuyên ngôn độc lập.

_ Mây có buồn không, khi sống cho chính mình là sống riêng rẽ với xã hội, là sống trong sự cô độc.

_ Đôi lúc em không muốn mình là Mây, muốn là chim để được nói những điều mình muốn nói, muốn có đôi cánh mướt mướt, để hiểu bay xa hơn nơi mình sẽ tới.

_ Mây ơi. Ở đâu em cũng phải sống với người cùng chung, để nghe, để nói. Muốn làm chim? Chim hót vãn vơ cho quên đời, chỉ là cảnh trí mua vui thoáng qua. Không ký ức, không để lại gì trong bầu trời xanh dưới cái nhìn của mỗi phận người. Còn ở ta, ta làm người, ta có nỗi đau, có chia sẻ. Có thiên đàng ở trên cao. Có địa ngục là về với đất. Có luân hồi, có chuyển hóa, có niềm vui, có ngày mai là những biến đổi không biết được. Chờ đón tương lai, phải chăng là niềm an ủi cho những kỳ vọng, hôm nay chưa đạt được. Mây hôn Rừng. Nụ hôn ngắn ở mỗi ngày nhưng dài hơn cả đời Mây đi qua. Khi đã sống chia lìa với thực tại, trốn chạy rồi bỏ tất cả để đến chốn này. Mây nghĩ là sẽ êm ấm chấp nhận. Nhưng quanh quẩn trong hạnh phúc chín muồi, lại là những lúc vãn vơ về quãng đời qua cảnh cũ. Có phạm tội không với người đàn ông trước. Với một người mà tình yêu chỉ là nhục thể. Mây bị dày vò đau xót ở tâm hồn và trò chơi với người không yêu thương. Hẳn là biểu tượng của một xã hội, chỉ có vật chất và những đêm làm tình tiếp nối, đau đớn mà Mây nhận chịu. Với Mây, Mây muốn vượt lên những điều đó. Mây cần được yêu thương vỗ về. Cho đến lúc gặp Rừng. Gánh những ân tình mà Rừng chia sẻ bồi đắp lên vết hằn đau. Mây mới chợt hiểu tình yêu khác đi với tình cảm nhục thể. Mây khóc. Mây hiểu cảm giác đầu đời cơn ân ái. Mây tiếc nuối. Không phải sự giữ gìn bị phá vỡ. Lý ra Rừng phải là người đầu đời đi qua đời con gái Mây. Ở đó Mây có nỗi êm ái, có bờ hạnh

phúc, có tên Rừng. Rừng ái ân. Và Mây, Mây bay lên trên cao ẩn thú tình người.

Mây kêu gọi dục dã Rừng. Chờ đợi Rừng sống một thế giới khác. Ở lại với người, Mây là kẻ phạm tội. Mây cần được sống, được thở, được chọn lựa hạnh phúc đích thực đời mình. Cho đến ngày theo Rừng ra đi. Mây mãi nguyện. Bỏ lại đằng trước. Đi đến nơi không có chốn người. Chỉ có tình yêu. Chỉ có tấm lòng Mây muốn sống, muốn sống lại thực tế làm người. Xa đời nhưng lần hồi Mây thấy nó không xa. Vẫn những hiểm nguy rình rập. Vẫn thấy được điểm cuối thời gian đang ở trước mặt. Và Rừng vẫn phải sống, phải làm để nuôi thân.

Con người Rừng đáng vẻ không đẹp. Đời sống nội tâm ở Rừng vẫn là điều Mây không thể hiểu hết được. Có những u uất, bịt kín như những đêm không gió. Rừng yêu nước, yêu cội nguồn, không dữ dội mà đắm thắm lặng lẽ. Rừng hát những bản tình ca, mỗi lần nghe Mây phải khóc. Rừng thương cho dân tộc mình bao giờ cũng bị đánh phá, cũng có nội thù. Rừng muốn có vùng đất riêng, không gian riêng. Ở đó muôn loài sống thuận thảo yêu thương. Nô lệ cho chính bản thân mình đã là điều tội lỗi. Rừng không muốn áp đặt, kéo lật xuống mơ ước của mỗi con người. Đời sống bây giờ chỉ có Rừng và Mây. Rừng sống với tự do khát khao. Rừng sống với tình yêu tìm kiếm cho chính đời mình.

Đôi lúc Rừng cũng biểu lộ bản tính hỉ, nộ, ái, ố làm người. Không phải Rừng giận Mây, do Mây, mà chính những gậy đồ Rừng đã làm hư làm hỏng. Búa riều Rừng vung vào cây, chém những vết hằn sâu. Qua cơn giận dữ, nghĩ lại. Như điều thị phi len vào chốn này. Rừng bỏ đi không dám nhìn lại. Không ai thấy. Rừng vẫn cảm nhận cái liêm sỉ làm Rừng ray rứt. Rừng chỉ muốn làm người. Muốn ăn, muốn hưởng những gì làm ra ở chính bản thân mình. Nhưng nào có được đâu. Chân lý tìm kiếm hình như không kết quả

vậy. Rừng vẫn phải thụ hưởng những điều sẵn có. Tách rời một đời sống. Tách rời hệ lụy là điều không thể được. Vương mắc vào lại thêm khổ hạnh. Nói những điều không nên lại là khẩu nghiệp. Cho nên Rừng không muốn nói, không muốn ngợi ca đất trời. Cái đẹp ắt hẳn đã sẵn. Con người khi bị tước đoạt tất cả trở nên tầm thường, và tình yêu chỉ là dục tính của tình dục. Đôi khi Rừng không hiểu chính mình là người hay đích thực là rừng của muôn vật, là ngọn cây cao, là thảo mộc đã có từ hàng bao thế kỷ, thuở đất trời chưa nổi đoạn phong ba. Rừng là người hay là rừng của muôn loài quên lãng. Đó là ý nghĩ nhiều lần Rừng tự hỏi. Sống hòa lẫn chung đụng hay đi ra ngoài cuộc sống. Sự chọn lựa hôm nay chỉ là một thể đứng. Rừng muốn hiên ngang ngẩng cao đầu. Còn có ta, còn có đất trời, và bên em, ta có tình yêu, đó là tình yêu mây. Trong bụng Mây đang có mầm sống. Rừng biết, thai nghén là tương lai, là hồi sinh, là sáng tạo sự sống mới, tiếp nối dòng máu của Rừng.

Đúng như loài chim đã báo. Giang sơn của Rừng đã có từng đoàn người đến khai phá ẩn cư. Rừng trèo lên cây cao trông về hướng họ, kể cho Mây nghe. Mây sợ. Mây không muốn mất đi cái khung cảnh dù ngắn ngủi, nhưng đã tạo cho đời sống Mây nổi bình yên ở tâm hồn. Mây cần có Rừng, cần người đàn ông chở che ở tương lai. Những đêm lạnh trời Mây thấy thiếu thốn, khát khao một điều gì đó không rõ rệt. Thu mình lại trong sự sống lâu ngày. Mây cảm thấy buồn chán. Chạy trốn cuộc đời, chạy trốn trần gian muôn màu, sống nơi hoang dã, đôi lúc Mây thêm được nghe tiếng người cùng chung nói. Sự ra đi này đúng hay sai. Sống nơi không người hay sống lẫn với người không cảm thông được với nỗi đau, nỗi cô lẻ. Sự khinh khi từ nhiều phía, ở họ hay chính mình tự cảm thấy, bị dồn về một phía chỉ còn là mình. Nhưng dẫu thế nào Mây cũng không thể quên được quá vãng. Ngoài Rừng còn có ai, chỉ còn là nỗi tâm tình. Rừng không có dấu ấn đau thương, lỡ làng mất

mát như đời Mây đi qua. Không hiểu về Rừng nhiều. Mây không muốn biết, muốn nghe. Mây sợ mất đi ấn tượng về người đàn ông lúc nào cũng che chở cho Mây. Chuyện tình của Rừng với Mây là chuyện của đất trời giao hợp. Ở chốn trần gian cũng có nỗi niềm.

Đêm nay Rừng không ngủ được. Gió nổi phong ba ở chốn nào đó. Còn ở đây rừng tĩnh mịch. Bóng tối bao phủ cõi trần, chỉ còn thấy bóng, bóng của hai người đàn ông. Một người cúi xuống.

_ Thừa tôn sư, điều con làm đúng hay sai.

Có tiếng trả lời:

_ Đúng sai là do tâm con nghĩ. Chuyện con không rõ. Ta không rõ thì làm sao kẻ ngoài hiểu được.

_ Người ta bảo con là kẻ phạm phu tục tử, đội lốt cửa thiền, lòng mình cảm thấy đau xót quá.

Có tiếng thờ dài lùa đi trong gió, giọng đáp khẽ:

_ Cõi trần gian này ai không là tục tử. Cái áo che thân trùm lên thân phận, chức danh chỉ là tên gọi, sá gì con phải bận tâm. Mừng vui quá hại tâm. Lo buồn quá hại tì. Đọc sách thánh hiền con đã hiểu. Ta không đọc. Người không đọc cũng hiểu luân lý cuộc đời. Có ai xưng thánh thần trong lúc này. Họ chỉ tự đặt, tự gọi để sống lên nhau. Có coi nó là trật tự trong lúc này đi nữa, thì mai một cũng đảo lên lật xuống mây hời.

_ Con muốn yên thân cho hết kiếp mà vẫn không xong.

_ Tâm con động là bởi con sống trong vòng chuyển động. Người tới lui cho con hưởng phước cúng dường thì sao con yên. Thụ hưởng của người là phải trả. Người ta kính Phật chứ không phải kính con. Đừng làm lẫn điều ấy.

Đằng sau lớp áo con cũng chỉ là tục tử.

_ Vậy chỗ nào mới là chỗ an thân.

_ Con cần chỗ dung thân chứ chưa cần phải an. Cái có của mình là tự mình

biết. Cái người ta bỏ đi mới là cái của mình. Không lợi lộc, không chức quyền, không dòm ngó người lân cận. Người chung quanh không nghĩ đến mình mới là chỗ dung thân. Cây cỏ đâm lên, chỉ chỗi dậy lặng lẽ đằng sau nhịp bước. Còn phần con đã lội qua sông thì đừng mang qua bờ. Cái gì để lại được thì nên phui sạch. Giác ngộ điều này thì tâm mới tĩnh, mắt mới sáng. Còn ẩn dụ nào con không rõ.

_ Vậy thì con được yêu hay không ?

Có tiếng thờ dài. Rất lâu, rồi ngằn ngừ.

_ Con muốn nói dưới vực sâu tâm hồn, con cũng biết yêu, thứ tình yêu người, đó có phải là điều tội lỗi?

_ Nhân gian có chỗ trật tự. Cách nhìn lâu ngày thành thói quen, trở thành qui luật, đúng chỗ, hợp thời gian. Đi ra ngoài đám đông một mình, sẽ thành kẻ xa lạ. Giới cấm mà con mang chính mình nhận chịu, không ai bắt buộc. Muốn người ta tôn sùng thì phải tu thân. Lập thân ở hoàn cảnh nào thì trở về yên ở phận nấy.

Người đàn ông lặng lẽ. Hồi lâu, ông nhớ lại.

Mười mấy năm trước ông cũng là kẻ đi tìm tự do. Kẻ đạo người đời có ra đi cũng cùng chung cảnh ngộ, xác phàm tục tử. Sinh hoạt chung đụng để sống nuôi thân, trong hoàn cảnh cùng khổ, không có giai cấp, lớp lang bề trên kẻ trước, không phân biệt màu áo sắc da, cùng là con người, miếng đói miếng no. Có chăng là che dấu thân phận, tự tạo cho mình bóng sắc hào quang, nuôi tiếc dĩ vãng, thêu dệt trăm điều mọi chuyện. Cái tôi ở trần gian của ai cũng lớn, dù đang chen nhau sống, đương đầu với thực tại khó khăn. Trong hoàn cảnh vậy ông đã gặp người đàn bà cô lẻ, yếu đuối, sẵn sóc lo lắng cho nhau mỗi ngày mỗi buổi, như một thứ tình ở chốn đời muôn nẻo. Không ai cấm được ông, cấm ông yêu tiếng hát của người ca sĩ đó, yêu chủ nghĩa yêu tự do cho chính mình. Ông không dám thú thật để nàng biết, trước đây ông

là nhà tu hay linh mục. Đằng sau lớp áo, ông chỉ là con người, cần có một thứ tình để sống. Con người ông từ tội lỗi đi ra. Cái nhân cái thiện ông biết tự kiềm chế bó buộc, như bèo trong sâu kín ông cũng có những khát khao che giấu. Đó là những lúc ông ngồi một mình lẳng lặng. Đó là những lúc không phải ở chốn trang nghiêm, ông sống thật với chính mình. Ông yêu giọng hát trước khi yêu người đàn bà. Tiếng hát đã làm ông mũi lòng, tủi thân gọi nhớ. Trong tiếng hát ông thấy lại đời mình, nghe giọng ca ông bồi hồi xúc động. Trước đây có bao giờ ông để ý đến đàn bà. Chỉ có hoàn cảnh này, lúc này, từ nỗi thương cảm lẳng mạn, đi đến một tình yêu chân thật. Có thể nàng không biết nhiều về ông lúc đó. Nàng sống đứng đưng có ông kề cận, như một người bạn thầm lặng trong cảnh ngộ. Nàng đã đi xa hơn những điều ông nghĩ. Cái vòng trời buộc lẫn quẩn, tấm mát, nàng cũng dễ rửa xong nhộp bụi hồng trần. Rồi thôi khi có cơ hội, nàng như cánh chim tung bay, để lại ông với bao nỗi niềm thẹn với chính mình. Đường trần đâu có sợi dây nào cột lại, chỉ có oan khiên mới làm khổ đau tổn thức.

Tôn sư. Mười năm sau con gặp lại nàng. Bây giờ nàng đã khác, đang đeo đuổi con đường chọn lựa. Còn con, con cũng đã hóa thân thành người khác. Nàng vừa hốt hoảng vừa buồn cười thú vị khi thấy con trong cánh áo này. Nàng không gọi con lời tôn kính như người khác đã gọi. Vẫn lời thăm thì cũ. Người đầu đời tưới nước trên nhánh cây khô, trên mầm sống, làm sao con quên được. Nàng nhắc lại câu chuyện đan dúi ở môi tình đầu. Tình đầu? Hỡi ơi, tình đầu tình cuối, hay tình lưng chừng cũng không hiểu được. Sự đùa giỡn bốn cột trên một tình yêu tột nguyên tội lỗi. Nàng muốn kéo con trở lại trần gian, trở lại đời sống phàm tục.

_ Vậy rồi người bỏ đi ư?

_ Không phải bỏ đi mà cởi áo trốn sang đời khác. Tôi không thể đi suốt cuộc đời với nỗi sám hối lúc nào cũng đeo đẳng. Vậy rồi cho đến khúc quanh, đã

phải rẽ sang đường khác. Người ta nói quít trồng ở Giang Nam chua, nhưng trồng đất Giang Bắc sẽ ngọt. Tôi muốn có một đời sống mới, tự do, không còn những hệ lụy ràng buộc.

_ Tôn sư. Việc làm vậy có phải không?

_ Cho đến bây giờ phận người ngọt hay chua, cũng chính từ gốc. Người chạy trốn đâu, cũng chỉ là mình. Đời sống còn nhiều ảo vọng. Buồn vui nắng sớm chiều mưa mới tạo nên cuộc đời. Không nên bám víu điều không giữ được. Không dễ gỡ điều mình phải mang.

_ Người ta còn làm điều tội lỗi, thủ đoạn hơn để đạt thành mục đích, sao không ai để tâm phê phán, sá gì một phận người nhỏ bé như con.

_ Người ta làm nhưng biết che dấu, có hậu thuẫn, có đổi chác. Còn người, người có những gì. Tâm lành chất phác, lý luận đơn giản cho một tình người, không thể yên được trong đời sống bây giờ.

_ Vậy đời trước tôn sư yên ổn lắm sao?

_ Lúc ta sống là lúc tìm kiếm, tìm kiếm bản năng của chính ta. Ta chỉ là kẻ cô độc thua người thua tất cả, chỉ lấy bóng sắc thời gian soi lấy chính mình. Ta có mặt trời làm bạn đường hy vọng, ước mơ. Với đêm trăng là kẻ tục huyền làm lòng ta tu tỉnh. Ta không nói lời phiến não. Hãy để tâm ta nói, một mình ta nghe, và chung quanh là muôn loài chứ không phải riêng một người đàn bà.

_ Tôn sư. Vậy người là ai?

_ Người thấy ta không?

Người đàn ông chồm về phía trước trong tư thế ngồi. Dưới ánh trăng, bóng người ngã dài. Gã đứng lên, phân vân rồi chợt hiểu. Thì ra tôn sư chính là bóng của ta. Người thầy của ta là ta. Ta đi tìm người học đạo. Ta đi bốn bề ngàn phương, lập thân cứu quốc, cõng lột trần đời, chạy trốn vinh hoa phú quý. Rồi cũng thấy lại ta, thấy lại bóng của chính mình. Cho đến lúc này, gã thấy

lòng thanh thản hơn, dù hai chân tê cứng. Tội lỗi cuu mang vô hình dung đeo đẳng từ lâu lần hồi lịm xuống. Lý tưởng cao siêu, tham vọng ở chính bản thân mình cũng tắt.

Đời đã đổi rồi. Hay đổi một lần đời cũng thế.

Rừng ơi, bây giờ thì sao? Đã có lần hiền lành trốn chạy tình yêu, sao trối buộc chi thêm một thứ tình bằng bạc lấp nổi trống không. Là Mây đó. Mây của gần gũi, của năm tháng dài lâu. Đâu mấy ai biết mối tình đan díu sẵn sinh ở Mây với Rừng. Nhưng bây giờ Rừng muốn kêu lên. Hãy để Mây bay đi cho lòng mây thanh thản, cho Rừng vẫn sống với rừng trăm mặc muôn đời.

Gã đi từng bước về ngôi lều hoang vắng. Nói lời tạ từ với Mây, với mối tình si, rồi cũng trôi theo giòng đời?! Cuộc sống ở đây yên tĩnh quá. Đạo đời lẫn lộn hình như âm vang ở xa, chứ không phải chốn này. Nó đã thuộc về quá khứ, như những bí ẩn ở người đàn bà. Còn Rừng, Rừng bây giờ với hiện thực. Thế giới hoang vu chỉ còn có ta, có rừng cây xào xạc lá. Không còn gì, không cần thiết phải nói cho Mây biết về con người thật của mình. Tình yêu qua đi, có thực sự chẳng, hay chỉ là nỗi khát khao thèm muốn ở một con người cần được yêu thương. Xã hội có thể không tha thứ. Đang đuổi xô gã với lời thị phi. Nhưng tất cả, Rừng nhũ lòng. Ta đang trả lại, trả lại quá khứ, trả lại đầu đời trần gian niềm tôn kính.

Đến trước căn lều. Có tiếng rên khẽ. Con đau hình như đến với Mây mỗi lúc một nhiều. Gương mặt nàng tái xanh nhợt nhạt. Mái tóc xõa dài rối tung. Nàng trần truồng nằm đó. Không phải là lúc tắm trắng bên bờ suối. Không phải là lúc thơ mộng như tranh vẽ. Nàng cắn chặt hàm răng, oằn oại trong tiếng rên đau. Mây đó. Mây của Rừng đó.. Nàng co hai chân lên, xoay nghiêng duỗi thẳng. Bây giờ thì Rừng đã thấy, con đau đón ở Mây thế nào. Một mình Mây chịu đựng.

Gió như đôi chiều. Con giông bất ngờ ủa đến. Àung mây mù che lấp một phần trăng. Có tiếng chân đến gần. Tiếng chân của Rừng hay tiếng chân ai dẫm theo nhịp tim đập.

Trời đất bao la nhưng lặng lẽ vô chừng. Mặt Mây tái đi. Con thoi thúc vờ òa. Máu. Máu từ dạ bụng Mây chảy xuống. Trước mắt Rừng. Không là Mây của đêm trăng huyền hoặc. Giòng máu đỏ từ cửa mình Mây chảy ra, lan dần xuống đùi háng. Vết máu khổ đau. Vết máu của con người hiện thực. Vết máu thắt chặt tim Rừng.

Trời như tối lại. Trong đêm Rừng thấy nụ cười, khát vọng của Mây bay lên. Mây bay lên ... Trời không hay. Đất cũng làm bộ không biết.

Hoài Ziang Duy

Nguồn: [Chimvietcanhnam. free](http://Chimvietcanhnam.free)
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 24 tháng 2 năm 2007